

CODRUȚA CHERCOTĂ

CEL NUMIT

C O L E C Ț I A B I B L O S

Reproducerea de pe copertă:
Petru Jecza, "NIKE" (bronz)

CASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ HESTIA
HESTIA PUBLISHING HOUSE
Bd. Cetății 52 Sc. A ap. 40
1900 TIMIȘOARA
ROMÂNIA
e-mail lucianalexiu@banat.ro

Printed în Romania

© EDITURA HESTIA All rights reserved
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin EDITURII HESTIA.
Reproducerea parțială sau integrală a textului pe orice fel de suport tehnic, fără
acordul editorului,
se pedepsește conform legii

CODRUȚA CHERCOTĂ

C E L N U M I T

POEME

EDITURA HESTIA

T R U P D E M O A R T E

SFÂRȘIT DE SFÂRȘIT

Sfârșitul începe acolo unde sfârșesc începuturile.

Mi-am sfârșit începutul prin laptele mamei. Sân plin de moarte. Port pe buze însemnele morții. Refuz sărutul. Îmi voi trăi sfârșitul pentru a-mi alăpta copilul cu el. În mine e atâta sfârșit încât mă voi dăruia singurătății. Nu-ți poți sfârși singurătatea decât pentru singurătatea sfârșitului. Ne naștem sfârșitul după ce ne-am murit de tot începutul. Se sfârșesc doar clipele ce n-au existat niciodată. Ne-am trăit nașterea și apoi am început să ne sfârșim. Viața e delirul celui sfârșit.

A sfârși înseamnă a închide preaplinul începutului. Moartea e liniște, sfârșitul e restul. Între început și moarte ne găsim sfârșiți. Sfârșitul – tumoră a vieții, malformație a morții. E interzis sfârșitul doar celor nenăscuți. Condamnați la sfârșit ne căutăm moartea în singurătatea vieții.

Sfârșitul e un dat, începutul o iluzie. Dacă am refuza începutul am găsi bucuria tăcerii depline.

Mă voi sfârși numai în cel ce-mi va cunoaște începutul. Singurătate fără sfârșit.

Sfârșit de zâmbet e gol. Sfârșit de gol e preaplin.

Sfârșit de preaplin e moarte.

Sfârșit de cuvânt e șoaptă. Sfârșit de șoaptă e suspin.

Sfârșit de suspin e moarte.

Sfârșit de lumină e ochi. Sfârșit de ochi e întuneric.

Sfârșit de întuneric e moarte.

Sfârșit de mine ești tu. Sfârșit de tine e singurătate.

Sfârșit de singurătate e moarte.

Sfârșit de sfârșit e început. Sfârșit de început e sfârșit.

Sfârșit de sfârșit e moarte.

În fiecare sfârșit citesc un fals început. Să-mi uit începutul mă cufund în moarte. De-atâta sfârșit mi s-au atrofiat clipele sfârșite. Sunt numai sfârșit. Rememorez. Începutul există să-mi trăiesc sfârșitul. Începutul ne deosebește, sfârșitul ne va egala oricum. Mi-am iertat demult mama ce nu mi-a lăsat doar începutul. Mă tem doar că voi rămâne un sfârșit fără de moarte.

Aud adesea cum mușcă sfârșitul din mine și mă întorc în direcția moarte. Simt că mi se apropie un altfel de sfârșit. Omul sfârșit gândește – Măine voi cunoaște noi începuturi. Sfârșit de zi în sfârșit de noapte. Sfârșit de secundă în sfârșit de oră... timpul e gata. Rugăciunile s-au sfârșit în cer. Dumnezeu cel sfârșit ne modelează începutul. Lut sfârșit. Om sfârșit.

... și Dumnezeu cu capul în poala-mi mă plânge cu lacrima-moarte.

* * *

M-am rugat unor sfinți degerați să-mi înghețe lacrimile-n cuvânt.
D-aia sunt iarnă.

* * *

Se-ntoarce lutu-n Dumnezeu. Cerul o ia de la capăt.

* * *

S-a izbit cerul de mine și-am început să-mi franjuez marginile.
Luminez, decupând cerul cu ochiul cerului meu.

PLÂNG LUMINĂ

De atâta lumină au început
să-mi sângereze ochii.

Azi lumina s-a spart în lacrima neplânsă. Au crescut semințele luminii în iris și rodirea e insuportabilă. Se aud plesnind mugurii. Ochi înecat în lumină de lacrimi. Regret de lacrimă pierdută în pleoape. Rană. La noapte-mi vor plânge lacrimile-n pleoape și nu vor mai fi lacrimi să le-aline. Plâns de lacrimă orbită de lumină.

Uneori aud ochiul cerșind noaptea. Ochi ce refuză lumina prin jertfă de lacrimă. Ochiul altar. Suspîn de lacrimă ce vrea să moară la granița luminii. Lumina doare numai ochiul care a pierdut lacrima. Trauma strălucirii crește golul. Ochiul gol de ochi e numai ochiul fără lacrimă. Orbita respinge ochiul-lacrimă de lumină. Trup refuzând ochiul străpuns de lumină. Avulsie. Gol de lumină în preaplin de gol. Noapte de ochi.

Lumina ucide ochiul și sădește lumină. Au rămas doar pleoapele să-mi clipească lumina. Plâng lumină. Lacrima s-a dus să nască lacrimi acolo unde lacrima se spală de păcat prin lumină. Rănit de lumină, ochiul sângerează lacrima. Mă tem că-mi voi sfârși cândva sângele. N-am să mai pot lăcrima.

Măine ochii mei vor strânge întunericul sub pleoape. Lacrimi preschimbate-n noroi. Dorul de lacrimă – singurul dor neplâns. Ochiul refuză sângele și venele pulsează lacrimi. Lacrima dăruită mai prețuită e decât darul de sânge. Să-ți recunoști lacrimile în cineva înseamnă să-ți afli jumătatea. Cea dintâi iubire – lacrima ascunsă în celălalt. Legătura cu mama – prima lacrimă. A-ți plânge propriile lacrimi e totuna cu a te condamna la singurătate. Când ni se vor confunda lacrimile voi renunța la mine. Orice ochi păstrează o lacrimă neplânsă – lacrima din clipa morții, supremul egoism.

Mă măsoar după lacrimile sângerânde, mai secunde decât secundele. Prăbușirea lacrimii pe obraz rănește și sângele are culoarea lacrimii. Să-ți bandajezi rana de lacrimă – să accepți sărutul lacrimii altuia.

A plânge înseamnă a sângera incolor durere.

Ochiul e sculptat în suflet. Lumina naște ochiul și lacrima. Orice rană își are seva în lumină. Refuzând ochiul te lepezi de suflet și-ți rămâne lumina. Ochiul dinainte de refuz e mai orb decât orbita plină de lumină. Rostul luminii e de a risipi ochiul în lacrimă. Lumina ucisă prin lumină renaște. Ochiul – spațiul de-ntâlnire a celor două lumini – explodează din preaplinul luminii. Ochi deschis spre lumină, închis la lumină. Clipesc lumina ca să nu mă doară rana. Dacă n-ar exista ochiul, am sorbi lumina. A inspira lumina – a te lăsa absorbit de lumină.

Mă vindec de lumină acoperindu-mi ochii.

Mă trăiește lumina dinăuntru.

Luminez.

UMBRA ABSENȚEI

Îmi ninge iarna din secul piciorului
de-absență de umbră.

Absența de tine mi-a înghețat întuneric sub talpă. Calc bezna. Gheața crescută-n piron arde pasul căzut în genunchi. Se sparge călcâiul nopții. Mi-e absență rădăcina trupului ce-și devorează umbra. Ghemuit în umbra ochiului învăț a-mi plânge pașii. Bezna-ți trădată blestem a aruncat asupra-mi – să zac la marginea omului. Tărăsc întunericul umbrei ca și când cerul șchiopătează din coapsa nopții. Ne cad absențele-n umbre să se ierte de ființă.

Umbra e noapte de om și lumină.

Strivesc trupul absenței cu trup. Mă curăț de umbră.

Ce beznă ascund de-ți aud noaptea pășindu-mă?

Umbra are gustul întunericului în pasul ce l-a murit genunchiul. Sub fiecare călcâi geme o umbră. Talpa mușcând noaptea ce refuză să se-nfigă-n cer.

Pământul urcă prin umbră în om. De-atâta pas mă închin absenței cu mâna sufletului... și pășesc cu sărut. În urma mea – sânge de iarnă ce-și ninge umbra.

Ți-a îmbătrânit absența.

Ni se întorc umbrele să ne moară. Îmi ninge a noapte călcâiul și osul umbrei scârșnește sub pas. Om de umbră. Din lipsă de umbră, iarna asta îți refuză trupul. Îmi ești doar om. Să-ți poți fii pășește-te cu bezna tălpii mele.

Cred în umbra trupului în cădere. Pasul mă condamnă la verticalitate. A fi dureros vertical e neputința de umbră. Cel ce-și pășește umbra cu talpa celuilalt s-a dat Iubindului.

* * *

Copacul are rădăcini în cer. D-aia rodește pământ.

* * *

Suprema disperare – să ți se zdrească rugăciunea de cer.

* * *

- Ce s-a întâmplat cu pomul Raiului?
- S-a stârpit că n-a mai rămas nimeni să-i guste cunoașterea.

* * *

- Ce s-a întâmplat cu pomul Raiului?
- L-a izgonit Dumnezeu fiindcă a mușcat din om.

* * *

Iubindului om îi miroase palma a muguri de cer.

LECȚIA DE PĂCAT

ZEUL a fost întâi om...
singurul său păcat – omul.

Mă risipește sângele între credința păcatului și păcatul credinței. Spânzurat de cer păcat sunt. Dacă-mi citești ridul însemnat de păcat am să înnoptez în lacrima ta. Aud lacrima strigând a păcat. Păcatul meu e lacrima ce se prelinge pe obrazul păcatului. Jale de trup golit de cruce.

Fii cruce pentru trupul meu ! Îmi aflu credința. Păcatul tău e săpat în mine. Eu port păcatul ca pe un copil nelegitim. Învață-mă păcatul să mă dăruiesc – cruce.

Sfârâmă crucea!

Crești cruce în mine!

Te voi părăsi în clipa în care îți voi respira credința. Încuiat la păcat vei fi cruce.

E ora când învăț păcatul. Crucea mea scrie numele tău. Desăvârșind crucea – trădăm păcatul.

^atiu – păcatul tău va plânge odată la rădăcina crucii mele. Iubire – schimb

sublim de păcate.

Răstâgniți suntem de-o parte și de alta a crucii. Crucea e răstâgnită în noi. Ne sfâșiem trupurile-n cruce. Bandajez crucea cu sângele - lacrimă.

Cruce de lacrimi. Sânge de cruce. Cruce în cruce.

Nu-ți poți purta păcatul decât în cel ce-ți poartă crucea. Păcătuiești păcatul să zidești crucea în celălalt.

- Auzi crucea crescând?

Cruci fiind vom cădea în păcatul credinței. Povara Păcatului meu sugrumă crucea ta. Fractură de cruce. Urlet de cruce ce se zbate să nască credința. Sudoarea crucii tale spală crucea mea.

Păcătuiesc să-ți pot fi pământ pentru o nouă cruce. Te voi lăsa să te îngropi în crucea mea de nu-ți voi da pământ de cruce. Golul de cruce e păcat. Cruce care își jelește crucea. Cruce-păcat ajuns la maturitatea-credință. Îvelit în crucea ta mă apăr de păcatul meu. Sunt omul-păcat regăsit în crucea-om.

Am fost păcat. Sunt om. Cruce voi fi.

Mă voi dărui numai păcatului în care mă pot ridica cruce. Păcate absorbite-n trup respirând a cruce. Zidire de păcat în celălalt. Renaști cruce din mine-crucea. Înfiptă-n trupul tău mă dezvelesc cer.

Păcătos să fii de nu te crucifici în mine !

* * *

Lacrimă peste lacrimă neplânsă sădește bărbatul.
D-aia naște femeia durere.

* * *

Numai ochiul păstrează urletul păcatului săvârșit.
Ne cere Dumnezeu să-l privim în ochi.

* * *

Mă opresc din mine să te pot respira.

* * *

Nestarea m-a rescris pe-un preasuflet.
Mă neînsuflețesc fiindu-te.

GÂNDURI SOMNAMBULE

Simt, uneori, neputința ruperii
“gândului cu gând” de
“gândul vid de gând”
și atunci denumesc
“gândul somnambul”.

Obsesia de care nu te poți izbăvi e a gândului. Purifici gândul să îndepărtezi obsesia? Gândul este sursa tuturor păcatelor și în același timp esența tuturor “obsesiilor” devenite arte. Gândul operei – obsesie pentru artist – rămâne obsesie chiar dacă se materializează – capodopera. Gândul se transformă în obsesie odată cu supremul gândirii – clipa în care gândul e mistuit de gândire. “Gândul cu gând” e uman “gândul vid de gând”. “Gândul cu gând” propriu omului adamic iar “gândul vid de gând” aparține, (printr-un joc al sorții și nu neapărat nefast)umanului golit de esența gândului: GÂNDUL. În ambele cazuri, gândul e asemănător și totuși atât de diferit de ceea ce se numește gând.

Definiția gândului – ”Proces de gândire sau rezultatul procesului de gândire; idee, cuget, cugetare”. Gândul este mai mult decât idee, un simplu rezultat – e obsesie. Există o singură expresie care include obsesia – “a frământa (a apăsa pe cineva) gândul” – sintagmă ce pierde însă din vedere faptul că cel ”obsedat” de ceva (obsesia concentrată pe ceva nu pe cineva) “suportă” gândul mai mult decât o simplă ”apăsare”. Cel “obsedat de obsesie” renunță la propria ființă și se dăruie întrutotul acestui fenomen, inexplicabil până la urmă, pentru că nimeni nu a putut depista unde începe și unde se sfârșește “gândul somnambul”. Putem înțelege, într-o oarecare măsură, prin “gând somnambul” ca fiind esența literatului, a omului de artă în general.

Obsesia se materializează (se face în mod clar distincția cu “gândul vid de gând” care nu este altceva decât obsesia nematerializată ce ține de patologia psihicului) în cuvânt, culoare, cheia sol și piatra vie. Toate nu sunt altceva decât “sechele” (într-un sens nou, benefic al cuvântului), rezultate inefabile ale “gândului somnambul”. A te smulge din obsesia “gândului somnambul” înseamnă a te condamna la “gândul vid de gând” sinonim morții spiritului, căci pentru cei ce au trăit obsesia pentru artă nu există decât varianta agoniei, extazul rămânându-ne nouă – Ceilalți.

Studiez gândul. Ajung la obsesia lui. Există obsesia unui gând sau obsesia gândului? Obsesia unui gând se manifestă la cei ce posedă “gândul cu gând”, sporadic, cu anumite gradații, fără să cadă în patologic și are la bază, de obicei, noțiuni ce nu aparțin artei. Cei ce trăiesc obsesia gândului nu-și mai aparțin niciodată. Mistuiți de gând sunt. Gândul trăiește prin ei hrănindu-se din obsesia sa, manifestându-se prin omul-unealtă a gândului.

Gândul numit “somnambul” nu se poate materializa. Omul devine artist prin forța gândului. Modelează obsesiv cuvântul, culoarea, cheia sol și piatra vie într-o stare de nebunie presărată cu luciditate. În puținele clipe de rațiune (considerând că artistul necesită mai mult spirit decât rațiune), omul de artă se întrebă: Sunt mai mult gând sau mai mult eu? Răspunsul independent de ființa sa este GÂND. Artistul

dezumanizat de gând, uman prin el, trăiește prin gând și pentru gând. Ajunge la perfecțiune – arta. Dominat de “gândul somnambul” este a fi mai mult gând decât “gând cu gând”.

Om obsedat de gând? Gând obsedat de om?

* * *

Atii când iubești o femeie?
Privește-o-n ochi până vei auzi scâncetul
nenăscuților tăi fii.

* * *

Sunt cuvinte în care te-nchizi să te mai odihnești puțin
de tine.

* * *

S-au spălat cuvintele de păcat în ziua-n care au clădit poemul.
Au rămas poezii să păcătuiască întru cuvânt.

* * *

Piatra asta mi-a negat tăcerea. Mă-nvață piatra
să cuvânt tăcând.

* * *

Sufăr de mine de-o maladie-ncoace.
Mă tratez prin transfuzie de tine.

* * *

Reproșez eu-lui obosit toate tu-urile ratate.

* * *

Sunt trosnetul nopții ce cade peste zi. D-aia sunt timide diminețile?

* * *

Mi-am schilodit ochiul să învăț ce-i privirea.
Știu... sunt ochi în care au muțit demult diminețile.

DIMINEȚI ÎNNOPTATE

Am rămas doar eu și cerul
să ne plângem
noroii.

M-a călcat în picioare noaptea. Biciuit de beznă urlu cu jale de cer. Am adunat atâta întuneric că m-aș putea orbecăi.

Erupe țipătul nopții și mă mânjește de negru. S-a îndoliat ziua. Mă preling în trup ca-n noapte. Diminețile au intrat în descompunere. De reușesc să sparg noaptea, mă fac lumină.

Voi arde să spăl cerul de noroi.

Azi - noapte m-a batjocorit noaptea mimând lumina cu stele. Stors de lumină, cerul se înfîge în mine spurcându-mă. Nu mai am cer să pot înnopta. Spre ce verticalitate am să mă mistui?

Atârnă beznă.

Voi azvârlă cu mine în cer să albăstrească lumină. M-a scuipat bolta pe obrazul pământului. Gâlgâind a noapte, trupu-mi se leapădă de umbră. Refac lutul primordial din noroi și trup în ardere. Eu – lut pentru spațiu. S-a acoperit cerul cu ființa mea.

Sunt necesar spațiului: prin ochii mei își vede diminețile. Prin mine i se scurg nopțile și i se târăsc zilele. Am devenit ciumat de orizont.

Zic cerului:

- Trebuie să plângem deodată să poți lumina.

... și cerul s-a dus să-și spele fața cu lacrimi.

Se pângărește noroiul cu lacrimă – se naște cer. A păcătuit noaptea cu mine să lumineze iar bolta. Lumina mi-a strivit sub călcâi ochiul. De-acum voi purta cerul în orbite, unde spațiul va putea plânge oricând. În mine i se va tângui beznă și îi vor ațipi insomniile. Luminez cerul cu întunericul ochilor mei. Ochi împroșcați cu lacrimi de cer.

N-am să mai clipesc să nu strivesc cerul.

Rămâne să ne privim – eu și nesfârșitul – în ochi. ^ai unul va îngenunchia în fața luminii din lacrima celuilalt. Trăzniți cădea-vom de-atâta lumină.

S-a terminat cerul. Sunt cer cerului.

* * *

Ni s-au întretăiat tăcerile. Au tăcut împreună ...până când au simțit nevoia să vorbească. Altă iubire ratată-n cuvânt!

* * *

Am cunoscut cuvinte bolnave, intoxicate de atâta om.

* * *

De-atâta durere de cer au început să mi se zvârcolească rugăciunile. Ochii mei sunt prea orbi să-și cicatrizeze rugăciunea.

* * *

Arhitectura lacrimii se descifrează în golul ridului.

* * *

Uneori și lacrima simte nevoia să se odihnească de căderea-i. Ai auzit vreodată cum plânge lacrima când i se refuză căderea?

* * *

De-atâtea ori am privit cerul cu privirea – pumn, încât cerul a-nceput să roșească.

* * *

Ce i-a mai rămas cerului cu fața tăiată
de aripa păsării în zbor?
Să-și ia tot cerul și să plece, să-l vindece altă pasăre
...să-și ia tot cerul ...

SECUNDA OBSESIEI

Mi-au fost încrustate ore în
sânge
Îmi voi tăia venele cu secunda.

Port numele secunde ascunse la marginea orei. Pleoape frânte clipind secunda. Sânge de secundă în sânge de eu. Durere de secundă înfiptă în ora mea. Mi-am îngropat eul în secunda următoare. Incizie pe secundă – găsim de eu. Voi fi tu în secunda viitoare.

M-a digerat secunda. Ore în căutarea secunde pierdute. Ore fără secunde – ore goale de eu.

M-au sfâșiat secundele-ntre ele. Respir secunda. Îmi voi strânge sângele din secunde la ora secunde neclipite. Refuz clipirea să-mi pot domina secunda. Mi-au crescut ore în loc de pleoape. Devin timp. Sânge infestat cu cioburi de oră. Maladie. Eu bolnav de timp. Implant de ore pentru transplant de eu.

Extracție de secundă – durere de timp. Îmi voi anestezia secunda cu iluzia inimii care a uitat să bată.

Eul meu se măsoară în secunda înfiptă în vene. Tăiș de secundă adormit în sânge. Dincolo de secundă sunt eu. Pierdut în secunda care a omis să vină. Dor de secundă oprită la ora de sine. Îmi adulmec sângele să-i aflu secunda. Ochi injectați de culoarea secunde tale. Singura secundă pe care-o accept – secunda orei de tine. Povară de secundă – să ai timpul în tine.

Mă vindec de timp prin moarte.

Refuz secunda care mă măsoară în sânge. Sunet de secundă. Nu mai am pleoape suficiente să-mi număr secunda. Mă trăiește secunda nimănui.

Mă voi dărui secunde numite cu numele tău. Plâng secunde. N-am să pot muri secunda ce-mi măsoară sângele. Donez secunda unui eu fără secunde. Refuz de sânge de secundă. Eul secunde a înghițit eul meu. Purificare de sânge prin suprimare de secundă. Venă respingând tăișul. Mă voi îngropa în secundă și mă voi otrăvi cu sângele meu.

Mi-am blestemat sângele lacom de secunde. Visez secunde ce nu-mi aparțin. Secunda mea iubește secunda ta. Împreunare de secunde. Secunda noastră naște ora lui. Perpetuare de secundă. Coșmar. Ni s-au amestecat secundele din sânge. Secunda mea o poartă pe a ta în sângele nostru. Ne vom tăia reciproc venele cu secunda.

Eu smuls din secundă pentru secundă de eu. Vene pulsând de secunde.

Oare când voi fi eu?

Mă taie secunda în două – sunt noi. La noapte cei doi eu ai mei se vor respinge de tot.

Voi mai fi eu de doi?

N-am să mai accept secunda în timp. Timp golit de secunde. Gol de sânge. Am să ucid timpul ca să-i pierd secunda. M-au pierdut secundele viitoare în ora de-acum. Hohot de secundă ce gătuie eul. Mă voi salva la ora când secundele merg la culcare. Aud secunda visând frumos. Îi impun coșmarul. Trezire de secundă

din somn de eu. Mi-au plâns secundele-n pernă. Dorm pe secunda udă de lacrimi.
Chip cicatrizat de secunde oglindit în oră. Plasticie de secundă – dezvelire de secundă.

Timp ucis de secunde. Secunde de eu.

Am ajuns la capătul secundeii și mi-am găsit moartea orei.

* * *

Mi s-a dezarticulat trupul. Umbra colțuroasă își cere șlefuirea.

* * *

Omul strânge în palme absența de om.

Câte absențe îți scrâșnesc în pumni?

* * *

și mâlul din noi un' se duce?

* * *

S-a acoperit cerul de om.

A învățat să-l plângă Dumnezeu.

* * *

Prăpastia lacrimii se măsoară în preaplinul dintre riduri unde m-am risipit.

* * *

Puțini sunt cei care au vocația ridului.

Sunt riduri în care timpul a crăpat și riduri din care auzi cum mușcă lacrima.

* * *

Mi-au rodit lacrimile. Să plângă, oare, prin ochii mei pământul ?

* * *

De mi-aș îngropa lacrima ar boci-o doar cerul vid de lacrimi.

* * *

Am nevoie de cer.
Cum altfel să pot simți noaptea ierbii ?

MURIND CUVÂNTUL

M-am izbit de sunet
și
Mi-am murit cuvântul.

Sădit în cuvânt mă hrănesc din tăcerea lui. Cresc din cuvânt. Buzele-mi sângerează în scâncetul cuvântului. Alăptat de cuvânt. Sunt cuvânt. Să-ți porți veșnic cuvântul – blestem de cuvânt. Mă leapăd de cuvânt ca să nu-mi uit primul scâncet. Binecuvântat prin cuvânt.

Studiu de cuvânt – sunet. Învăț sunetul să pot cuvânta doar cuvântul. Mă cuvânt, sunt cuvântat prin cuvântul lor. Port aripi de cuvânt peste foșnet de sunet. Disecție de cuvânt – regăsire de sine. Suspîn de cuvânt – lacrimi de sunete peste silabe niciodată unite.

Mă regăsesc în cuvânt căutând-o pe mama. Plâng cuvântul care mi-a refuzat maternul. Cuvânt gol de întâiul cuvânt. Singurătate de cuvânt. Sinucidere din cuvânt. Regăsire prin cuvânt. Jur pe cuvântul necuvântat de cuvânt că-mi voi sădi copilul în mine. Copil străin de cuvânt născut să uite cuvântul.

Păcatul primului cuvânt la graniță de rai deschisă spre pământ. Pășim pe cuvânt ca să ne putem întoarce în pământul-cuvânt. Dumnezeu mut de cuvânt, slăvit de cuvântul din noi. Unicitate de cuvânt – pentru cuvânt de doi.

Schilodesc cuvântul de sunete ca să-i aflu rădăcina. Cuvânt muribund, dar totuși cuvânt.

Zidul cuvânt. din cuvânt prin tăcere. Străpung însetat sunetul-sânge de cuvânt – să mă regăsesc la margine de cuvânt. Jale după gol de gol. Noapte de cuvânt pentru lumină necuvântată. Rană de cuvânt niciodată vindecată. Supurație de cuvânt, oblojire. Cicatrice a cuvântului în cuvântul-temniță. Credința în nimic, pustiu de pustiu, pustiit prin cuvânt. Eu, străin de cuvântul meu îmi caut identitatea (în moarte).

Botezat de cuvânt – sunt mereu cuvânt. Voi extirpa cuvântul ca să-mi aflu tăcerea.

Vreau puterea de-a mă izbăvi de cuvânt!

Coșmar – din cuvânt te-ai ridicat în cuvânt te vei întoarce!

Ce e dincolo? Tot cuvânt?

Mă rog cuvântului pentru moartea mea.

Tăcerea nu e decât a cuvântului înfipt în mine-cuvântul. Secat de cuvânt ce-mi mai rămâne? Cuvântul.

În interior, cuvântul ce pulsează renaște în copilul-cuvânt. Taina morții cuvântului stă tot în cuvânt. Am să-mi ucid cuvântul ca să-mi pot salva copilul. Cuvânt sugrumat de cuvânt, cenușă de cuvânt peste pământ. Mi-am murit cuvântul ca să mă pot elibera. Mi-am ucis copilul.

BLESTEM DE CUVÂNT!

* * *

Cuvintele mele au frisoane. Să le vindec le-acopăr cu poem.

* * *

Cuvântul ăsta gustă a sărut...

* * *

Cuvântul ăstei pietre sculptează.
Om sfărâmat sub daltă de piatră, din om migrează.

* * *

S-au surpat cuvintele-n poem
... și sfinții au început să tacă în poeme.

I N S O M N I A

* * *

Sunt un instinctual. Marele meu instinct e insomnia.

* * *

Cerul ăsta nu mă cruță de nici o noapte.
De-nnoptându-l cer m-am încercănat.

* * *

Visez că mă visez visând. De-atâta vis
mi-au migrat ochii-n coșmar.

* * *

Mă-nnoptează jumătate de cer.
Cealaltă jumătate se risipește, doar între stele.

* * *

Negrul e închis la pată – negrul a ales.

* * *

Să poți gusta pata strigă-ți culoarea.

* * *

Din ochii mei a crescut copacul-pasăre.
S-a hrănit cu mine să-nfrunzească-n zbor interior.

* * *

Râul își bea căderea și piatra își împietrește mormântul.
Doar omul e atât de om.

* * *

Cerul, din când în când se curăță de îngerii.
Copacul, din când în când se leapădă de frunze.

* * *

Mă plouă toate lacrimile iernii.
M-am născut să-nmuguresc ast' toamnă.

* * *

Eul meu a plecat să ierneze în primăvara nimănu.
Am să mă recompun din Eu de trei anotimpuri.

* * *

Copacul ucide frunza să-și ascundă trupul ridat.
Frunza așteaptă să-și înfigă ridul în pământ.

* * *

Mă respiră cerul preț de-un cer.

* * *

Dumnezeu trebuia să abroge moartea lui Cioran.
Să-i fi lăsat "neajunsul" de a fi
și căderea-n "amurgul gândurilor".
Se aude dalta lui Dumnezeu cioplind un altfel de cer.

* * *

Pipăi ochiul și mă arde atâta lumină.
Ne-a crescut Dumnezeu pleoape să ne-amânăm mistuirea.

* * *

Simt, uneori, o dorință nebună să-mi cangreneze gândul.

* * *

Poeților le-nmuguresc degetele în vers.
De-atâta rod, cade a preacopt un poem.

* * *

Cuvântu-mi mușcă lacom din carne.
Să pot cuvânta, jur să mă cedez definitiv.

* * *

Noaptele mele suferă de insomnie. Să le adorm trebuie să promit că n-am să ațipesc nici mâine.

* * *

M-am retras din respirația mea
și
simt cum mă respir deodată cu tine.

* * *

De fiecare dată, **a fi** mă obligă la renunțare.
Să mă lepăd la negație..?

* * *

Cuvintele sunt nevrotice. Le-a suprasolicitat omul.
Vindecați cuvântul de nevr-om!

* * *

Albastrul are culoarea imperfecțiunii.
Albastrul tânjește să fie alb.

* * *

Să urce insomnia-n cer
până îi cade bezna-n orbite !

* * *

Fiecare noapte ne privește în ochi.
Din invazie de noapte se sinucid sinucigașii.

* * *

Umbra asta-și caută trupul.
De ce s-o fi holbând la mine?

* * *

Mi-am înjurat noaptea de-atâtea ori, că bezna s-a-ncarcerat și așteaptă... să răsar din mine.

* * *

De-atâta fiind făcutu-m-am cimitir de secunde.

CĂDEREA CA ZBOR

PĂMÂNT PENTRU IDENTITATE

Am învățat să mă vocalizez, ăst-sunet,
după ce ți-am prădat vocalele dintre
consoane neputincioase.

Au început să mă respingă vocalele. S-au crăpat în numele meu de atâtea ori și-au obosit. Scârbite se recompun în altă identitate. Mai sunt doar o mână de consoane aruncate în nimeni. Mi-a fost interzis numele să mă pot numi cu numele orișicui.

Definește-mă să pot iubi !

Văd vocalele târându-și povara – nume. Blestemat de numele-mi să fiu deznumit. Mă vindec de anonim prin geamătul vocalelor tale. Vocale ce se rup din tine spre a-mi fi sămânță de eu – cel numit. Voi clădi identitatea pe sonoritate.

Plesni-va numele tău în mine. Sunetele se vor risipi, se vor ciocni, se vor împreuna să mă definească. Însemnat fi-voi cu tine și strigat am să fiu cu numele tău. Mă vor accepta, oare, vocalele tale? Sau mă voi ghemui între consoane înghețate așteptând ... ?

Rodesc nume !

Sunt o adunătură de sunete fără sens ce-și caută melodia. Părăsit am fost de cuvânt pentru sunetele altcuiva. Pământ al cuvântului ce-mi refuză vocala. Nu am putut iubi pentru că am fost gol de vocale. A iubi înseamnă a te numi din sunet. Verb ce se leapădă de mine. Consoane otrăvind pământul numelui meu. Sterp de nume am să mă îngrop în **B**, **S** și **C** să cresc la rădăcina unei identități. Trupul meu – hrană pentru **I**, **U** și **E**. Stau la baza verbului. În mine se întorc să moară vocalele tale. Te deznumesc, numindu-mă.

Rostește-mă să-mi pipăi numele !

Cioburi de sunet se vor înfige în individualitate. Sângerez consoane – vocale goale de muzică. Curând vei aduna tot numele meu la tine și-ai să mă fredonezi. Voi crește în numele tău doar de-mi vei pulsa melodia. E clipa în care sunetele noastre se sinucid în tăcere. Ne vom muți sunetul pentru a-i învăța numele. Numiți fiind vom putea să ne părăsim deodată.

Jefuindu-te de vocale, mă dau aceluia !

* * *

Poeții sunt spirite în mijlocul cărora coboară sfinții să presare Dumnezeu de poem.

* * *

Albul trădează negrul. Albul mânjește.

* * *

M-am decis să-mi sufoc privirile-n poeme până voi putea recita lumina.

* * *

Mi s-au spart ochii-n rostiri.
Acum pot doar cuvânta în poeme.

* * *

Mă risipesc între mine și mine.
Câți eu am să mai număr?

* * *

M-a-nșelat iarna cu tine.
D-aia ochii mei cern gheață.

OMUL - POEM

Ți-au încărunțit mâinile-n poem
de-atâta mângâiere-dor.

Ciobite de poem, ți s-au crăpat degetele-n versuri. Străpunse de cuvânt, liniile destinului se mistuie-n palmă. Palma lăsată grea a născut poemul. De mâine soarta ți se va citi în ridurile mele. Pe chipul meu va apărea ridul poem. ^ai-am să-mi îngrop fața în mâini, și-am să privesc... cum ni se gătuie versurile. Vor mușca unele din altele până când, sângerând metafore, ne vor recompune carne aceluiași poem.

D-aia sângerează ridurile?
Atâta mângâiere îmi mutilează fața cu dăre de cuvinte ce-și târâie ridurile încercănate.

Riduri surmenate-n poem.

Va încărunți versul în spațiul preaplin dintre riduri și va pleca să se interneze într-un azil pentru poeme ratate. Vor rămâne doar riduri – gropi comune pentru metafore?

Doar omul-poem și pământul au chipul gol de chip. Omul a luat într-o zi poemul din palma unui om-vers. Mângâierea i-a tăiat fața-n riduri. I-a crăpat ochiul, fruntea și sărutul de-atâta Cuvânt-Tăcut. ^ai, pe unde-a călcat omul-poem a încărunțit pământul.

Omul-poem a luat trupul versului risipit în rid, l-a sculptat cu ploaie ridată și l-a-ngropat în chip de om să se afle sămânță de nenăscut poem. Apoi, și-a rostit mângâierile cu atâta dor c-au început să-i tremure metaforele în riduri.

* * *

Mi-au căzut pleoapele la poalele cuvântului.
Închinarea lor a născut poemul.

* * *

Se sprijineau cuvintele unele de altele.
Gemeau a prăbușire-n afară.

* * *

Celor ce se scriu:
Cred în lumina frântă a unor sfinți degradați.
Ce vină au ei că au devenit oameni?

* * *

Zidul ăsta s-a zidit în trup.
Oare cine geme-n carne ?

* * *

Absența? Prezență sugrumând prezența.

* * *

Trupul meu nu cunoaște cuvântul. M-a blestemat Dumnezeu să-l zidesc în poem.

SINGURĂTATE DE MINE

Cuvântu-Ți ratează singurătatea-Mi!

M-au părăsit neuronii hohotind a batjocură. Văd singurătatea orbecăind prin mine. Înfierat singurătate îmi rămâne vidul eu. Singurătate plesnind în eu – singurul.

Singurătate – metastază de unu.

Însingurarea mea are culoarea tăcere. Incinerez tăcerea în cearcăn. Ochi de lumină – tăcând. Muțenie de iris.

Singular în singurătate aud pustiul urlând a pustiu. De-atâta singurătate m-apucă un singur de mine dor.

A te însingura – a-ți vinde eul unui gol preagol de tine. Sunt nopți în care mă devorează coșmarul singurătății – sugrum în vis clipa.

Te provoc la singurătate să mă salvezi de mine cel fără de eu. Mă regăsesc însingurând în tine. Mușc timp să-mi oprească singurătatea la marginea ta. "i timpul s-a dus să fie singur. Mi s-a oprit singurătatea la ora goală de timp. Convulsie.

Singurătatea-n exil.

Singurămoarte.

Cadavru de singurătate.

Dezintegrare.

Eul meu își jelește singurătatea-trup. Ochiul a învățat să moară lacrima-singurătate.

E Singurălacrimă.

Dai trup singurătății.

Fii singurătate pentru însingurarea mea!

Mi s-a stins irisul de-atâtea singurătăți.

Port încrustată singurătatea sub pleoape. Durere de singurătate. Să pot închide rana mă deschid cuvântului. Irisuri reflectând culoarea-lumină cuvântând. Cuvânt de singurătate. Trup de cuvânt în singurătatea cuvântului.

Riscă-mi singurătatea să te pot cuvânta!

* * *

Să cazi și să te zdrobești de tine.

Te-ar plânge toți îngerii căzuți.

* * *

- Până când am să mai fiu spațiul de bocet al singurătății?

- Până ...!

* * *

A iernat tot cerul în mine. Zăpada lui mi-a ars înlăuntrul.
Ninge a cer să umple golul.

* * *

Pasul calcă-n picioare respirația drumului.
Suspină a călcându-l om, cărarea.
* * *

Mă odihnesc de tine la marginea mea.
Mai am atâta eu de uitat.

* * *

Agonic, un suflet sărută a pom.
A respirat din suflarea unui pom murind.

* * *

Pământul are gust de om și cer.
Pământul le-a digerat lacrima-durere.

* * *

Mă doare fiecare zi în care sunt tot eu.
* * *

Mi-a spus :

“ - Liniile poemului le afli în iris.

- și cum pot să-mi citesc poemul, am întrebat.

- Ți-ai regăsit privirea în celălalt?

- Da, i-am răspuns.

- și-atunci de ce ai noaptea-n pleoape?“

Rușinat, mi-am acoperit ochii. Bătrânul cititor în iris
văzuse golul de poem.

* * *

Omul n-are mâna pătată cu sânge.
Palma lui duhnește-a piron.

* * *

Am castrat cuvântul de sunet
să-i aud tăcerea sângerând.

CĂDEREA CA ZBOR

Plâng sfinții cu zbor !

Nu poți împietri în piatră durere. Când cerul e pământ, albastrul nu mai este zbor. Sfinții-și rup aripa să nu se mânjească de cer în cădere, și ... piatra se închide în nepiatră. Pe zbor îl respinge-un cer prea de cer. Se revarsă pământul în cer să-l ierte de-atâta albastru. Piatra cade pe cerul-pământ și așteaptă să-i crească aripi.

E urletul pietrei ce își zboară haoticul zbor?

Un cer prea albastru își îngheață sfinții. Pământul își arde cerul dintre brațe ... și cerul ia pământului chipul.

S-a ghemuit de-atâta foc. S-a temut că-i ia pământul tot albastrul.

Cum respiră cerul-pământ ?

Prin piatra ce-a învățat ce-i zborul ?

De-atâta pământ rodesc alți sfinți ce zboară cu ideea pietrei.

Durerea de aripă le-a împietrit zborul, și ... sfinții își cer dreptul la pământ.

Aripa pietrei nu cunoaște decât adâncul înaltului de cer. Suferinzi de-albastru, sfinții sărută pământul cu pământ. Piatra – sărut de sfânt împietrit în pământ.

Se-ntorc sfinții în om să-i doară cerul-piatră.

Li s-a prăbușit zborul în ochi și-au început să plângă om. Din pământ de cer au căzut sfinții în om ... și omul lacrimează sfinți când cerul i se pietrifică-n pleoape.

S-a-nfipt zborul în piatră. S-a pietrificat aripa. Din locul unde și-a deschis piatra ideea, omul a luat cerul să-i fie zbor. Se-nalță cerul ce și-a sculptat înaltul în om. Piatra e om ce-și zboară durerea în vârful de aripă.

A zbura e a fi cer între două aripi.

În om își frâng sfinții zborul să-i fie aripa-cădere.

Să cadă sfinții în om !

* * *

De mi-ați auzi tăcerea urlând, ați afirma, probabil:
- Ce fericit, s-a rostit în sfârșit!

* * *

M-a scuipat eul meu din mine.
Voi rătăci până mă aflu.

CUPRINS

TRUP DE MOARTE

INSOMNIA

CĂDEREA CA ZBOR